

skall man väl finna, att den Gud Bertil Malmberg avsvär sig i varje fall icke är den kristne Guden. Om sedan den Gud han säger sig famla efter är mera »kristen», är väl mer än tvivelaktigt, men fast det är föga fruktbart att utsätta lyrik för dogmatisk renlärighetsprövning, vill man ändå minna om att de tankar om den lidande Guden, som Malmberg här arbetar med, ingalunda i och för sig äro främmande för evangelisk tro. — Ett »tillbaka» innebär samlingen i varje fall, enligt Malmbergs egna ord från »rösternas torg» till hans egna »halvljusa riken». Genom hela samlingen går en grundton av främlingskap, personlig nöd och djup livspessimism. Tragiken kan få storslaget gripande uttryck — klanger och bilder ta ofta ett kusligt grepp, som icke lätt släpper. Men även själva formgivningen kan ge intryck av avmattning och tillbakagång, ordvalet är begränsat och någon gång kan bildspråket komma farligt nära schablonen. Ändå äro måhända dessa flöjttoner ur ödsligheten mer lyriskt äkta än mycket i Sångerna om samvetet och ödet.

Gunnar Ekelöfs *Färjesång* är tankelyrik, så absolut rendestillerad från varje inslag av traditionellt lyriska skönhetsvärden, att man nog måste ge ordet lyrik en ny betydelse, om man vill använda det om denna diktsamling. Då »tankarna» dessutom äro svåra att begripa, kan nog en vanlig enkel versälskare — inte minst inför det entusiastiska mottagande den fått på sina håll — frestas att stärka sig med något kraftigt om kejsarens nya kläder. Men en diktare som Ekelöf kan man svårligen misstänka för teatraliska maner eller konstlat djupsinne, och den som lyssnar måste förnimma, att det även i »Färjesång» gäller allvar. Det är väl inte första gången man finner en knastrande torr formgivning rymma ett budskap, som är ren mystik. Ty mystik måste detta försök kallas att närma sig tillvarons innersta med ständiga negationer, att upphäva varje påstående och skala bort alla fiktioner och konventionella skyltar från »jaget» och från tillvaron överhuvud. Att referera detta som genomförd »åskådning» — om det ens får kallas så — skulle bli långt och svårt. Det är intressant som diktprogram, men man kan undra om det i »Färjesång» kommit utöver programmet och verkligen blivit *dikt*. Det torde i så fall vara för högeligen utvalda.

Om man säger att även Einar Malm fordrar ett auditorium av utvalda för att bli uppskattad efter förtjänst, så är det i en